

lig var lidt forstyrret i Hovedet, og hun fortalte en Historie om ham, som hun havde hørt af Maja selv. Han havde engang komponeret et stort Korværk og var lige ved at være færdig med det, da Maja en Dag kom til at spørge ham om, hvormeget han nu mente at kunne tjene paa det Arbejde. Saa havde han i Raseri kastet Noderne ned i en Skuffe og aldrig rørt dem siden.

„Saadan er han!“

Frants Møller, der blev mere og mere edderspændt, svarede bare: „*Bluff!*“

Mads Vestrup gik tavs og lyttede opmærksomt. Han var selv dybt rystet af den uhyggelige Oplevelse; men han havde paa sine Vandringer mødt den samme fortvivlede Sjælenød hos saa mange af Landevejens løse Fugle, som han havde slaaet Følge med og var kommen til at holde af. Han havde den inderligste Medynk med alle disse stakkels blindfødte, der gik om i Mørke og led ilde, fordi de maaske ikke havde haft en Mor, der lærte dem at folde deres Hænder, da de var smaa. Men han forargedes ikke. Han var bleven straffet for sin Selvretfærdigheds Skyld og erkendte sin Samhørighed med den hele syndige og lidende Menneskehed. Ogsaa dette forkrammede Pigebarn, der i sin forstyrrede Angst havde hægtet sig til hans Arm, vakte kun en broderlig Følelse af Sorg hos ham. Han vilde endda tro paa, at hun midt i sin Fornedrelse kunde være Guds Hjerte nærmere end mangan sippet og renstrøgen Præstekone, der bramede med sin Dyd.